I. За изпускъ въ и ъ.

§ 152. Тія букви въ сегашни въ священни книги се намѣрѣ сами въ крайни думи въ поле съгласни въ букви, на пример произношеніе за срѣдо по-явно. Въ первѣ ре произношеніе за бъвъ звѣздо, а въ второ ре по-тъмно; като: ѐрѣ, ѐрѣ; кровъ, кровъ; лѣвъ, лѣвъ; ѐдъ, ѐдъ; мѣдъ, мѣдъ; перъ и перъ.

§ 153. Въ сурово българскія езикъ се употребяват и за по-гласни: ръ, ръ, по произношеніе за на сръбски, замѣнени ги: ръ съ о, а ъ съ е, или дори е между съгласни въ все и изваждени. Тѣ се виждат въ стари въ книги и въ рукописи въ, като: пръзъ или пъзъ, кръвъ, възръ; смръдъ, мръдъ, сръдце, въскръсе, зръкъ, сонъ, кръвъ, славъ, сдравъ, здравъ, здравъ. А сегашни тъ, кровъ, востокъ, смерѣ, мерѣ, сердце . . .

§ 154. Въ сегашни въ священни книги сурово за употребение остало: 1) на ъ въ нѣкои предлози; като: въ и во, съ и со, къ и ко, изъ и изо, безъ и без, надъ и над и др. 2) на ъ, кой между съгласни, но рѣдко се намѣрѣ; като: лъта, предводѣлъ,